

אָבֵר מִסְטָרָא דְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, דְּקָשִׁיר לֹון בַּיִצָר הַטּוֹב, לְמַהוּי עֶזֶר בַּהַדְיָהוּ, וְקָשִׁיר לִיָּה לַיִצָר הָרַע לְמַהוּי בַּחֲמוֹר לְמִשְׁאוּי תַּחֲוֹתֶיהוּ, חֲמוֹר נוֹשָׂא סְפָרִים. מִסְטָרָא דְבִינוּנִים אִיהוּ אָסוּר וְחָבוּשׁ בְּגִלוּתָא. דְּעֲלִיָּהוּ אֲתָמֵר בְּיוֹמִין דְּחַל הָיָה כְּשׁוֹר לְחַרְשׁ וְכַחֲמוֹר לְמִשְׁאוּי. בְּרִשְׁעֵיָא אֲתָמֵר (איכה א יד) נְתַנְנִי ה' בְּיָדִי לֹא אוֹכַל קוּם.

שְׂרָצוּעוֹת הַתְּפִלִּין הֵן כַּחֲבָלִים לְקַרְנֵי סַמָּ"ל, שׁוֹר מוּעַד שְׁלֹא יִכְלֶה אוֹתָם, וְתַפְלָה שֶׁל יָד קוֹשֶׁר לְרַגְלָיו. וּמִי שְׁלֹא מְנִיחַ תְּפִלִּין, עָלָיו נֶאֱמַר מִשׁוֹר מוּעַד הַרְחַק מִמֶּנּוּ כְּמֵלֵא עֵינָיו, שְׁמַמְנוּ תְלוּיִים אֲבוֹת נְזִיקִין, צִיצִית מִשְׁאוּי עַל חֲמוֹר נוֹאָף. נְחֹשׁ, בְּשִׁבְלוֹ נֶאֱמַר אִפְלוּ נְחֹשׁ כְּרוּף עַל עַקְבוֹ לֹא יִפְסִיק.

וְאַרְבַּעַת בְּתֵי תְּפִלִּין הֵם כְּהִיכָל לְאַרְבַּע אוֹתוֹת. מִי הֵהִיכַל הַזֶּה? אֲדֹנָי, שְׁכֵף עוֹלָה כַּחֲשׁוּבֹן הִיכָ"ל. וְאוֹתָן אַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת אַרְבַּע אוֹתוֹת שֶׁל יְהוָה, כְּמוֹ פְּנֵי הַחַיּוֹת. וּבְתֵים אַרְבַּעַת כְּנָגַד כְּפְנֵי הַחַיּוֹת, וְהֵם כְּמוֹ הַנְּקֻדּוֹת וְהַאוֹתוֹת שֶׁהֵן זָכַר וְנִקְבָּה.

שְׁתֵּי רְצוּעוֹת כְּנָגַד כְּפְנֵי יוֹנָה, רְצוּעָה שֶׁל יָד לְקֶשֶׁר אוֹתָהּ, וְזוֹ הַשְּׂכִינָה שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ יוֹנָתַי. וּשְׁנַיִם הֵם הַיּוֹנִים - זָכַר וְנִקְבָּה. מִי שְׂרוּצָה לְצוּד אוֹתוֹ צִידָה שֶׁל שְׂנִיָּהֶם, נוֹטֵל הַנְּקֻבָּה וְקוֹשֶׁר אוֹתָהּ עִמוֹ, וּמִיד יִקְרָא לְזָכַר וְיִבֵּא. וְכֵן צְרִיכִים יִשְׂרָאֵל לְטַל יוֹנָה קְדוּשָׁה מִצְוֶה הַשְּׂכִינָה, לְקֶשֶׁר אוֹתָהּ בְּקֶשֶׁר שֶׁל תְּפִלִּין, וּמִיד יִקְרָא לְבַעֲלָהּ, שֶׁהוּא יִשְׂרָאֵל שְׁלֹמְעֵלָה, הַעֲמוּד הָאֲמֻצָּעִי.

וּמִשׁוּם זֶה תִּקְנֶנוּ לְקֶרֶא שְׁמַע יִשְׂרָאֵל בְּקוֹל עִם מִצְוֹת תְּפִלִּין. וּמִיד כְּשִׁוֹרֵד אֵלֶיהָ, צְרִיף לְקֶשֶׁר

אָבֵר מִסְטָרָא דְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, דְּקָשִׁיר לֹון בַּיִצָר הַטּוֹב, לְמַהוּי עֶזֶר בַּהַדְיָהוּ, וְקָשִׁיר לִיָּה לַיִצָר הָרַע לְמַהוּי בַּחֲמוֹר לְמִשְׁאוּי תַּחֲוֹתֶיהוּ, חֲמוֹר נוֹשָׂא סְפָרִים. מִסְטָרָא דְבִינוּנִים אִיהוּ אָסוּר וְחָבוּשׁ בְּגִלוּתָא. דְּעֲלִיָּהוּ אֲתָמֵר בְּיוֹמִין דְּחַל הָיָה כְּשׁוֹר לְחַרְשׁ וְכַחֲמוֹר לְמִשְׁאוּי. בְּרִשְׁעֵיָא אֲתָמֵר (איכה א יד) נְתַנְנִי ה' בְּיָדִי לֹא אוֹכַל קוּם.

דְּרָצוּעִין דְּתְּפִלִּין אֲנוּן כַּחֲבָלִים לְקַרְנֵי דְּסַמָּ"ל שׁוֹר מוּעַד דְּלֹא יִשְׁיָצִי לֹון, וְתַפְלָה דְּיָד קָשִׁיר לְרַגְלוֹי וּמָאן דְּלֹא מְנִיחַ תְּפִלִּין, עָלֵיהּ אֲתָמֵר מִשׁוֹר מוּעַד הַרְחַק מִמֶּנּוּ כְּמֵלֵא עֵינָיו, דְּמִנְהָ תְּלִין אֲבוֹת נְזִיקִין צִיצִית מִשְׁאוּי עַל חֲמוֹר נוֹאָף. נְחֹשׁ בְּגִינָה אֲתָמֵר אִפְלוּ נְחֹשׁ כְּרוּף עַל עַקְבוֹ לֹא יִפְסִיק.

וְאַרְבַּע בְּתֵי תְּפִלִּין אֲנוּן כְּהִיכָלָא לְאַרְבַּע אֲתוֹן מָאן הִיכָלָא דָּא אֲדֹנָי דְּהִכִּי סָלִיק כַּחֲשַׁבְ"ן הִיכָ"ל. וְאֲנוּן אַרְבַּע פְּרָשִׁין אַרְבַּע אֲתוֹן דִּיהוּ"ה כְּגוֹנָא דְּאֲנַפִּין דְּחִיּוֹן. וּבְתֵים אַרְבַּע לְקַבֵּל גְּדַפִּין דְּחִיּוֹן, וְאֲנוּן כְּגוֹנָא דְּנִקְוֵדִין וְאֲתוֹן דְּאֲנוּן דְּכַר וְנִקְבָּא.

תְּרִין רְצוּעִין לְקַבֵּל כְּפְנֵי יוֹנָה רְצוּעָה דְּיָד לְאִקְשָׁרָא לָהּ וְדָא שְׂכִינְתָא דְּאֲתָמֵר בָּהּ יוֹנָתַי. וְתְּרִין אֲנוּן יוֹנִים דְּכַר וְנִקְבָּא. מָאן דְּבַעֵי לְצִידָא לִיָּה צָדָה דְּתְרוּיָהוּ, נְטִיל נִקְבָּא וְקָשִׁיר לָהּ עֲמָה וּמִיד יִקְרִי לְדְכוּרָא וְיִתִּי. וְהִכִּי צְרִיכִין יִשְׂרָאֵל לְנְטִילָא יוֹנָה קְדִישָׁא מִצְוֶה שְׂכִינְתָא, לְקֶשֶׁרָהּ לָהּ בְּקֶשֶׁרָא דְּתְּפִלִּין, וּמִיד יִקְרִי לְבַעֲלָהּ דִּיאִהוּ יִשְׂרָאֵל דְּלַעֲלָא עֲמוּדָא דְּאֲמֻצָּעִיתָא.

וּבְגִין דָּא תִּקְנֶנוּ לְמִקְרִי שְׁמַע יִשְׂרָאֵל בְּקוֹל עִם מִצְוֹת תְּפִלִּין. וּמִיד דְּנַחֲתִית לְגַבְהָ, צְרִיף לְקֶשֶׁרָא לִיָּה עֲמָה לְמַהוּי חָבוּשׁ עֲמָה

אותו עמה להיות חבוש עמה
ברצועה של תפלין של יד, כמו
שבארובה בעלי המשנה (יחזקאל כז)
פארף חבוש עליך. אלו תפלין,
כמו שבארובה לעיל.

ומיד שקושר אותם, צריך ליחד
אותם ביחוד של אחד, א"ח עם
ד', שהיא כלולה מארבע פרשיות
של תפלין, והיא הרביעית
לארבע האותיות של הקדוש
ברוך הוא. ה' הרביעית השלמות
של השם יהו"ה, והיא הקוץ של
האות דל"ת, עשירית לא"ח,
שהוא תשע בחשבון, ובה נשלם
לעשרה. כמו זה יו"ד ה"א וא"ו
ה"א, והרי פרשה.

וכשום זה תקנו לקרא קריאת
שמע בתפלין. ופרשה בעלי
המשנה, שמי שקורא קריאת
שמע בלי תפלין, כאלו מעיד
עדות שקר. והקשר של הקדוש
ברוך הוא והשכינה צדיק, אות
של תפלין. ובאותו זמן שקושר
אותם בו לקדוש ברוך הוא
ושכינתו, מי ששח בינתים -
עברה היא בידו.

ותפלין של ראש הוא תפלין,
האם שמעטרת אותו לקדוש
ברוך הוא, עליה נאמר ובזרוע
עזו. כמו שבארובה בעלי המשנה,
(ישעיה סב) נשבע ה' בימינו - זו
תורה. ובזרוע עזו - אלו תפלין
שבראש. גבורה הוא זרוע שלו,
והיא עזו, והרי פרשה. ושכינת
עזו בגבהי מרומים, הוא אלהינו,
מהצד שלו תפלה של יד אינה
מעפכת של ראש וכו', שכל אחת
היא מצוה בפני עצמה. מצד האם
אותם ההיות שבאמצע, כמו
שבארובה, והרי נתבאר. ומשום
שלא בקיאים אלו של הדור
האחרון, שמים שני זוגות תפלין,
מספק שלא יודעים בסוד הזה (שניהם נצרכים).

ברצועה ותפלין יד, כמא דאוקמוה מארי
מתניתין. (יחזקאל כד יז) פארף חבוש עליך, אלו
תפלין כמא דאוקמוה לעיל.

ומיד דקשיר לון צריך ליחד לון ביחודא
דאחד א"ח עם ד', דאיהי פלילא
מארבע פרשין ותפלין, ואיהי רביעית לארבע
אתון דקודשא בריך הוא. ה' רביעאה שלימו
דשם יהו"ה, ואיהי קוצא דאת דל"ת עשירית
לא"ח, דאיהו תשע בחשבון, ובה אשתלים
לעשרה. כגונא דא יו"ד ה"א וא"ו ה"א, והא
אוקמוה.

ובגין דא תקינו למקרי קריאת שמע בתפלין.
ואוקמוה מארי מתניתין, דמאן דקארי
קריאת שמע בלא תפלין, כאלו סהיד סהדותא
דשקרא. וקשורא דקודשא בריך הוא
ושכינתא צדיק אות ותפלין. ובההוא זמנא
דקשיר לון ביה לקודשא בריך הוא ושכינתה,
מאן דשח בינתים עברה היא בידו.

ותפלין דרישא איהו תפלין אימא דעטרת ליה
לקודשא בריך הוא. עלה אתמר (ישעיה
סב ח) ובזרוע עזו. כמא דאוקמוהו מארי
מתניתין נשבע ה' בימינו, זו תורה. ובזרוע
עזו וגו', אלו תפלין שבראש. גבורה איהו
זרוע דילה ואיהי עזו, והא אוקמוה. ושכינת
עזו בגבהי מרומים, הוא אלהינו מסטרא דילה
תפלה יד אינה מעפכת של ראש וכו'. דכל
חד איהי מצוה בפני עצמה. מסטרא דאמא
אנון הויות באמצע כמא דאוקמוה. והא
אתמר. ובגין דלא בקיאיין אלין דדרא בתראה,
שוין תרין זוגין ותפלין, מספיקא דלא ידעין
ברזא דא (תרוייהו איצטריכו).

ועוד, מי ששם תפלין כראוי, זהו שמקיים המצוה במאמרה, וכמו שצדיק הוא אות שאוחז בין הקדוש ברוך הוא ושכינתו, כך הוא אוחז בשניהם בשמונה עשרה ברכות התפלה. ונאמר בתפלין, שח בינתים - עברה היא בידו. ונאמר בתפלה, ואפלו נחש כרוף על עקבו לא יפסיק. אשרי הפה שבתפלה עושה בו משכב לשכינה, וזהו (תהלים סח) אם תשכבון בין שפתים, שבהן אדני שפתי תפתח, להשכיב בהם האם העליונה שנאמר בזה (דברים כב) והאם רבצת על האפרחים.

שבזמן שהיא פורשת כנפיה על גזליה, שהם ישראל, בשבתות וימים טובים, כמו שבארוה (לברך) הפורש סכת שלום עלינו, נמצאו בחרות מפל אמות העולם, ומשום זה בשבתות וימים טובים שהיא רובצת על ישראל, אין להם פחד מפל המקטרגים שבעולם. וכשיבאו ימות החל, נאמר בו (שם) שלח תשלח את האם.

וכה יש בין השכינה העליונה לתחתונה שהכל אחד? אלא השכינה התחתונה היא כיונה, ונאמר בזה (תהלים סח) כנפי יונה נחפה בכסף, צריך לכסותה, שהיא יראה ופחד נמצא מצדה, משום שנטלה מצד הגבורה ששם סמא"ל לתבע דינים.

ומשום זה צריך לכסות אותה מפמה בעלי דינים שלא מכירים אותו. וכמה? בכסף, שהוא ימין, שבגללו נאמר, כל העוסק בתורה בלילה, הקדוש ברוך הוא מושף עליו חוט של חסד ביום. ומשום זה נחפה בכסף לרשמה לה הרחמים, שלא יפירו בה בעלי הדין.

ועוד מאן דשוי תפלין כדקא חזי, האי איהו מקיים מצוה במאמרה. וכגונא דצדיק איהו אות דאחיד בין קודשא בריך הוא ושכינתה, הכי איהו אחיד בתרויהו בתמנסר ברפאן דצלותא. ואתמר בתפלין שח בינתים עברה היא בידו. ואתמר בצלותא ואפלו נחש כרוף על עקבו לא יפסיק. זפאה פומא דבצלותא עביד ביה משכב לשכינתא והא איהו. (תהלים סח יד) אם תשכבון בין שפתים. דבהון אדני שפתי תפתח למשכבא בהון אימא עלאה דאתמר ביה (דברים כב ו) והאם רבצת על האפרחים.

דבזמנא דאיהי פרישת גרפהא על גזליא, דאנון ישראל, בשבתות וימין טבין פמא דאוקמוה (לברך) הפורש סכת שלום עלינו, אשתכחו בחירו מפל אמין דעלמא. ובגין דא בשבתות וימין טבין דאיהי רובצת על ישראל, לית לון דחילו מפל מקטרגין דעלמא. וכד ייתי יומין דחל אתמר בו (שם פסוק ז) שלח תשלח את האם.

ומאי אית בין שכינתא עלאה לתתאה דכלא חד. אלא שכינתא תתאה איהי כיונה, ואתמר בזה (תהלים סח יד) כנפי יונה נחפה בכסף, צריך לכסאה לה, דאיהי יראה ודחילו אשתכח מסטרא. בגין דאנטילת מסטרא דגבורה, דתמן סמא"ל למתבע דינין.

ובגין דא צריך לכסאה לה מפמה מארי דינין, דלא אשתמודעין ביה. ובמאי בכסף דאיהו ימינא. דבגינה אתמר כל העוסק בתורה בלילה הקדוש ברוך הוא מושף עליו חוט של חסד ביום. ובגין דא נחפה בכסף לרשמה לה מסטרא דרחמי, דלא ישתמודעין בה מארי דינין.